

* הבודדות * הבודדות * הבודדות * הבודדות *

מין כבר בתחילת ההיכרות. ייחשב להן כנחשלות חברתית.

במהלך השיחות עם הנשים הבודדות, הירבו הנשים להתלונן על רעותיהן-לצרה המתמסרות בקלות ובכך מאלצות את האחרות לסבול מבידודות. אך הן אינן יודעות, כנראה, שאותה בדידות עצמה, ולחצי החבר, הם המוציאים אותן בסופו של דבר לרוול ולאכטודוס ביום שישי בצהריים, כשתיסרוקתן עשויה לתלפיות ומיטב מחלצותיהן עליהן.

ואז, הסביבה הומה בודדות כמותן לעש-רות, וכולן מתאמצות ללכוד מבטו של זכר אחד מנירבים המסתובבים בין הכיסאות עמוסייהחתיכות, ועדמהרה הן נכנסות

רותי: „בגילך צריך לדעת להתפשר“, אמרו.

” הגברים סבורים שרווקה היא חוכמיה ומתקרמת - וזה מחפש כהפקרות

לבורסתהטלפונים. מיספרי הטלפון שלהן נלחשים מפה לאוזן ומועברים מסינקס לפינקס.

ובד-בבד עם גידול מיספר הפינקסים שבהם נחרת שמן הולכת וגדלה בדידותן. ואז הן מוצאות עצמן במועדוני-ההיכרות, והן מגלות שגם אחיותיהן-לצרה הגיעו לאותו פיתרון, מה-עוד שמציאות אינן מסתובבות גם שם.

אבל מוכרחים למצוא אתן בכל מחיר. הזמן פועל לרעתן. כך טוענות האמה, הסבתא, הדודות והחברה הוותיקה הנשואה כבר עשר שנים והיא אם לארבעה ילדים. הטבעת מתהדקת סביבן, ולא נותרת להן ברירה אלא להחליט להתפשר. היא מתחילה לצאת עם „בחור טוב“, אבל גם היא חייבת להוכיח לו את מסירותה — היא מתמסרת, ואינה יודעת כמה תוא התכונן בבית לקראת תפקיד המסחה הגדול. ופתאום היא עולה על המיטה וגונבת לו את ההצגה בחצי-מערכה בלבד, בעוד שהוא התכונן לארבע מערכות ממושכות לפחות. מובן ש„בחור טוב“ אינו רוצה ב„בחורה רעה“, וכך היא נסחפת בסחרחרת המין ללא-מוצא.

„להמשיך לחשוב על המישפחה במושגים המקובלים, הרי זו כפירה בעצם ההיגיון,“ טוען אלווין טופלר בסיפורו המפורסם הלם (החשך בעמוד 62)

כוונותיהם בעיני הנשים. כגון לעלות-לכוס-יין כשה-אצל-איראצלי, או להיפך — נשים הנענות לגבר מתוך ייאוש, בתיקוה לזכות בחמימות ובהבנה בדרך הקצרה ביותר, או מתוך חשש שמא הסירוב לקיים יחסי

משתלחב דימינו: בת, 37, רווקה — בטח יש לך כבר הרבה ניסיון.

„מובן שבחור כזה מרשה לעצמו לשלוח ידיים כאלו הייתי כבר רכוש, והוא שוכח שגם אשה, עתירת-ניסיון — דבר שלגבי אינו נכון, משום שמרגותי — רוצה גם יחס חם וכבוד. הגברים האלה אינם מסוגלים לעכל שאשה רווקה, בגיל מתקדם נמצאת בסטאטוס כזה לא משום רצונה. לא — לדעתם היא רווקה משום שהיא חופשייה ומתקדמת, ומושגים אלה מתפרשים אצלם כהפקרות.

„וכך, לאט-לאט אני מתחילה להתחשל ולהסתגל לרווקותי. אני נהנית מחיי-חופש, יש לי דירה יפה מעוררת-קנאה, יש לי קאריירה. לכאורה אין לי מה להתלונן. ככלות הכול, אני רואה הרבה נשים נשואות, ממורמרות ומזונחות, שמתלוננות על גורלן הרבה יותר ממני. אבל לי אף אחד לא נותן לשכוח. כולם מסביב לוחצים, או מרחמים. אם אינני נשואה — אינני ראוייה לחברה, כך הם החליטו.“

שאני שונה, שאני מפרה את הסדר הטוב. „ההפסקות בין שיעור לשיעור בבית-הספר שבו אני מלמדת, הפכו עבורי סיוט — כל 40 המורות המועסקות שם הן נשואות ואימהות לילדים.

„מובן שנושאי השיחה נסבים סביב הבעל והילדים. המורות גם מקיימות ביניהן קשרים חברתיים מחוץ למיסגרת בית-הספר, אבל אני לא מוזמנת לביתן לעולם. רק כשמישהי מהן יולדת, מואלים להזמין אותי. היות שאני רווקה, אני יכולה להוציא הרבה יותר על מלתחה וטיפוח-החן. זה ניכר בי, והן כמובן משתדלות תמיד להזכיר לי שלהן יש בעל וילדים. וכי הן אינן יכולות, להוציא כסף על שטויות כמו בגדים משוגעים.“

„היות שאני בת 37, נראית טוב, רווקה ואני גרמ לבדי, אני מצליחה להצית את דימוינן של שכנותי, עקרות-הבית, ואני חייבת להיזהר בהבאת ידיים לדיירת, שמא חלילה יכריזו עלי ועד-הבית כעל מופקרת. ואני, כמורה בישראל, חייבת במישהי-זהירות בעניינים כגון אלה, כדי שלא אקפח את פרנסתי.

„משום שאני דוגלת בנישואין כמוסד מסודר, וראיתי שהנשים חולפות אך הן סטאטוס לא משתנה, החלטתי להתנער מהסאטאליזם. ואם חרה לא בא אל מוחמד, יבוא מוחמד אל החר.

„צירפתי אלי עוד כמה חברות הנמצאות במצבי, ויצאנו לבלות בצוותא. המטרה — להכיר גברים פנויים, למטרה רצינית. שמענו, למשל, סיפורי-נפלאות על האפי-שרויות להכיר תיירים בלוביס של בתי-מלון ועל בחורות שפגשו שם את בעליהן-לעתיד.

„הלכנו, ואכן הכרנו שם גברים מוצלחים לפי קנה-המידה הסטנדרטי — אקדמאים, נאים, תיירים ואנשי-עסקים. מובן שהיו גם טיפוסים לגמרי לא סטנדרטיים, די מפורקים, אבל מהם התנערנו. עד-מהרה התברר לנו שהמוצלחים ביניהם אינם רציניים, וכוונותיהם השקופות הבריחו אותי מהלוביס במהירות.

” מה עיר נותר לעשות? יוצאים לחו"ל. אבל תמיד אני חוזרת משם עמוסה בגדים משוגעים, נעליים, תכשיטים וארנקים — ובלי חתן. ובארץ — נוסעים לטיולים מאורגנים המיועדים לרווקים, אבל אני תמיד מצליחה איכשהו לחזור רווקה ואפילו לא מאוהבת. משום שאחרי הקומיץ המסורתי, כל הרווקים „מתים“ ללכת אתי אל מאחרי השיחים, או לשחיית עירום בים, ומבטיחים להיפגש אתי שוב בסיוול הבא.

אני מתחילה להתייאש. אסור לנוח רגע, צריך להמשיך לחפש, אבל איפה? והנה אסנה חדשה: מועדוני-ההיכרות. אני מבקרת בכלום, ותמיד אני הכי-חכי מבוגרת. גיל המכסימום של חנוכחים הוא שלושים, ומסביבי יש בחורות הרבה יותר צעירות ונחמדות ממני.

„אבל נראה שגילי לא ניכר בי, כי הרבה גברבים מזמינים אותי לרקוד, ואני אהבת

” כל המורות העובדות אחי נשואות - ולעולם אינן מזמינות אותי לביתן

מאד לרקוד. פעמים רבות הצלחתי למצוא לי במועדונים אלה מישהו שמצא חן בעיני ואני בעיניו, עד שנודע לו גילי. אז הופך היחס אלי משפיל. הגבר הדל לדברי אלי בשפת-רמזים מעודנת — הוא מציע לי את שורתו בלי עטיפה. ואם בתחילת חתי-כרות עוד התכוון להזמין אותי לסרט או להצגה, הרי לאחר שגילה את גילי המופלג,

” עיית הבדידות, שאותה פרשה רותי בצורה כה גלוית-לב וכואבת היא, בראשי-בראשונה, בעייה של חוסר-יכולת להידברות.

זאת רואים אצל הגברים הבאים לפגוש במועדונים נשים שהם מקווים שלא תי-מצאנה שם, ואצל נשים הבאות לחפש שם גברים שאינם רואים בעין יפה את עצם הימצאותן שם; או אצל גברים המחפשים ידידות וחמימות באמצעים המחשידים את

רותי רוקדת במועדון-היכרות: „יחס משפיל.“